

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

MONOPOLY

toneelspel in één bedrijf voor de jeugd

door

Ivo van Orshoven

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2010
Nr.1806

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste NEGEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuude, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *MONOPOLY* op te voeren moet de naam van auteur *IVO VAN ORSHOVEN* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1991/220/007
ISBN 978-90-385-00119

© 1991 Toneelfonds J. Janssens/Ivo van Orshoven
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

MONOPOLY

=====

Rollen:

Isabelle en

Dorothea;

de twee dochters van een supermiljardair.

Mevrouw Prudentia;

hoofd van de huishouding.

Wolfgang en

Sebastiaan;

het speelpersoneel.

Edward en

Bettie;

het werkpersoneel.

Stanny en

Punk;

twee jonge kidnappers.

=====

Het stuk speelt in de kamer van de meisjes, op de bovenverdieping van de villa van de supermiljardair. In een hoek staat een ruime kleerkast. In de fond is een venster dat openstaat. Twee bedden - eventueel stapelbedden. Twee bureaus of één dubbelzijdig bureau. Een deur in een zijkant.

De zusjes zijn stijlvol, als het kan identiek, gekleed: bijv. een schooluniform.

Mevrouw Prudentia is een strenge, deftig aangeklede huishoudster - een vrouwelijke butler.

Het ondergeschikt personeel bestaat uit zéér ernstige, plichtsbewuste mensen. Als het kan, een beetje ouder maken met bakkebaarden, grijs haar ... Gekleed met gilet-vest (jongens) en schortje (meisje).

De boefjes lopen erbij als boefjes, met een masker over hun ogen.

Als het doek opgaat zitten Wolfgang en Sebastiaan met het hoofd onder de bedden. Alleen hun achterwerk, naar de zaal gericht, is zichtbaar. Mevrouw Prudentia staat erbij te mopperen.

Prudentia: En zoek nu die poppenkleren bij mekaar, vooruit! Hoe is het in 's hemelsnaam mogelijk! Veertien jaar zijn ze geworden, en dan de boel zo laten slingeren. Ik geloof trouwens dat ze die poppenkleren alleen maar uithalen om nog wat méér rommel te kunnen maken. Vooruit, Sebastiaan, schiet wat op.

Sebastiaan: (*klaaglijk*) Ik doe mijn best, Mevrouw Prudentia.

Prudentia: En knikkers! Zou je niet zeggen dat ze nog op de kleuterschool zitten?

Wolfgang: (*wijst naar Sebastiaan*) Zij daar is ermee begonnen.

Prudentia: Hou je mond. Het interesseert me niet wie er begonnen is. En ik wil niet meer dat er nog op de muur geschreven wordt. (*Sebastiaan en Wolfgang schuiven achterwaarts van onder de bedden uit, kruipen recht, bekijken de muur.*)

Sebastiaan: Dat is zij geweest!

Wolfgang: Niet waar! Dat was zij!

Prudentia: O, hou op. Zorg liever dat het niet meer gebeurt. Is dat nu zo moeilijk? Twee lieve meisjes uit een fatsoenlijke, welgestelde familie een beetje helpen met spelen. Spelen. Niet eens werken.

Sebastiaan: Neem me niet kwalijk, Mevrouw, maar soms vraag ik me af of ik er niet de voorkeur aan zou geven, gewoon te werken.

Wolfgang: En dat is bij mij juist hetzelfde. (*dromerig*) Soms droom ik dat ik houthakker ben, en veertien uur per dag bomen moet omhakken.

Sebastiaan: Ik ook. Onder een brandende zon.

Wolfgang: Met nauwelijks voldoende eten...

Sebastiaan: En vliegen om je heen die steken en je bloed zuigen...

Wolfgang: En een baas die de hele dag staat te vloeken en te tieren...

Sebastiaan: En dan wordf ik wakker, en ik zie dat het helaas alleen maar een mooie droom was.

Wolfgang: Ja, het leven is geen pretje voor een speeldienaar.

Prudentia: Zwijg, ik wil er geen woord meer over horen. Ga het monopoly-bord klaarzetten tegen vanavond.

Wolfgang: Bah, weeral monopoly.

Prudentia: Jij hebt je niet te moeien met de opvoeding van de meisjes. Meneer Goudenberg wil dat zijn dochters opgroeien met gezonde principes inzake geld verdienen. En daarom hebben ze iedere avond monopoly te spelen, of jij dat nu leuk vindt of niet. (tegen Sebastiaan) En jij, Sebastiaan, jij bedenkt maar wat raadseltjes. Maar ik wil niet dat je de oplossingen weer op voorhand aan Wolfgang geeft. Hij moet ze zelf raden, anders hebben de meisjes er niets aan.

Sebastiaan: Zou het voor de meisjes niet prettiger zijn als ze zelf mochten raden?

Prudentia: Een Goudenberg die iets zelf doet? En waarvoor worden jullie dan wel betaald, dacht je? En vooruit nu, begin eraan, want zo dadelijk komen de meisjes thuis uit school. (allen af.)

(Boven de vensterbank verschijnt een hand, die even rondtast en zich dan vastgrijpt. Een tweede hand volgt, dan het hoofd van Stanny, die zich blijkbaar met veel moeite optrekt aan het vensterbank. Tenslotte slaagt hij erin binnen te kruipen door het raam. Voorzichtig kijkt hij even rond in de kamer, dan steekt hij zijn hoofd weer door het raam, roept zachtjes naar beneden:)

Stanny: Punk, he Punk! Kom maar. Ziet er allemaal nogal goed uit hier. Voorlopig alles veilig. Let op! Nu je andere voet. Wacht, ik zal je even helpen. (reikt een hand aan Punk, en trekt deze naar binnen)

Punk: Goeie genade, dat hadden we beter eens geoefend. Da's de eerste en de laatste keer dat ze mij op zo'n touwladder krijgen.

Stanny: Straks zal je anders nog wel terug moeten, vrees ik. (*wijst rond zich*) Ik heb de indruk dat we meteen op de goeie plek terechtgekomen zijn. Slaapkamer van de meisjes, hadden we gezegd. Wel, het ziet er hier alleszins uit als een slaapkamer van meisjes, niet?

Punk: 'k Weet het niet. Ik ben nog nooit op de slaapkamer van een meisje geweest. Ik heb geen zusters.

Stanny: Wacht, ik zal best eerst die touwladder binnenhalen; er moest eens iemand om het huis lopen en dat ding daar zien hangen.

Punk: (*knikt*) Geeft zo'n slordig zicht, hé? (*begint links en rechts te snuffelen*) Goeie genade, moet je dat zien!

Stanny: (*heeft net de touwladder binnengehaald, laat die nu op de grond vallen, en gaat kijken*) Wat dan?

Punk: Die foto hier! Als die boot van die meisjes hun vader is, dan zitten we goed!

Stanny: Waw, wat een yacht! En zie je die auto daar? Een Rolls, die is vast ook van hun. Je moet niet vragen hoeveel die vent verdient!

Punk: En hoeveel wij aan dit karwijtje kunnen verdienen. (*imiteert een waarzegster die in een glazen bol kijkt*) Ik zie- ik zie- een getal van zes, zeven, van minstens acht cijfers. Man, we zijn in één klap binnen!

Stanny: Kopen we ons ook zo'n yacht!

Punk: En ook zo'n Rolls!

Stanny: Ben je gek? Zo'n Rolls is iets voor ouwe mensen. Geef mij maar een Ferrari. Vrrroem! Tweehonderdtachtig per uur. Bye-bye flikken, probeer maar eens me in te halen.

Punk: (*bedachtzaam*) Roep nog maar niet te hard op de flikken; eerst moeten we hier nog zien weg te komen.

Stanny: Da's geen probleem. Nu we binnenzijn kan er ons niets meer gebeuren. We wachten gewoon af tot de meisjes komen. We verbergen ons hier ergens tot ze goed en wel in de kamer zijn. En dan komen wij te voorschijn met onze revolvers, we dwingen die kinderen langs de ladder naar beneden te

klauteren, wij er achteraan, en klaar is kees. Eens het zover is, durft niemand nog een vinger uit te steken, uit schrik dat er iets met de meisjes zou gebeuren. Daarna hoeven we enkel nog een briefje te sturen naar de ouders dat ze hun schatjes kunnen terugkrijgen tegen betaling van zo- en zoveel, en een dagje later gaan we de centen ophalen. Schat, staat de Bokma koud.

Punk: Het klinkt allemaal wel mooi, maar ik wou dat we al zover waren. Stil eens, ik denk dat ik ze hoor!

Stanny: Hier, in de kast, haast je! (*Punk kruipt in de kast*) Schuif eens wat op, ik moet er ook nog bij.

Punk: (*kreunend*) Ik kan niet verder opschuiven. Ik stik nu al. Ik ga dood!

Stanny: Bedwing je, het is maar voor even. (*de kast wordt gesloten*)

Prudentia: (*op met Edward*) Kijk het nog even na, wil je? Zo dadelijk komen de meisjes thuis. Wat ligt er daar nu weer?

Eduard: Dat lijkt wel erg op een touwladder, Mevrouw. (*Raapt ze op*)

Prudentia: Is het een touwladder of niet?

Eduard: Het is een touwladder, Mevrouw.

Prudentia: Waarom zegt je dan dat het op een touwladder lijkt, als het er een is? Niet dat dat een afdoende reden is waarom ze daar ligt. Wolfgang moest weten dat zoiets daar niet thuishoort. Touwladders moeten in het touwmagazijn liggen. Of is het in het laddermagazijn? Maar in ieder geval niet hier. Wacht maar, Wolfgang zal ervan lusten. Of Sebastiaan. Is het soms de touwladder van Sebastiaan?

Eduard: (*onderzoekt de touwladder*) Ik zou het niet kunnen zeggen, Mevrouw. Er zit geen etiketje aan. Zal ik het Sebastiaan even vragen, Mevrouw?

Prudentia: Nee, laat maar. Breng ze gewoon maar weg. Maar kijk het eerst even na. Heb je het?